

Arrest

nr. 60 710 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester .

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de waarnemend burgemeester van de stad Antwerpen van 26 januari 2011 houdende de niet inoverwegingname van een aanvraag in het kader van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. CLAES, die *loco* advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2011 treft de waarnemend burgemeester van de stad Antwerpen, de heer R.V., een beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag in het kader van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (bijlage 40). Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op 9 februari 2011. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

" (...) De genaamde G. V. van Turkije nationaliteit, (...) heeft zich bij het gemeentebestuur aangemeld op 27/11/2010 om met toepassing van artikel 9, tweede lid van de voornoemde wet en artikel 25/2 van voornoemd koninklijk besluit een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in bet Rijk in te dienen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen om volgende reden (1):

** De betrokkene levert niet het bewijs dat hij de voorwaarden vastgesteld in artikel 25/2 van het vermelde koninklijk besluit vervult: De betrokkene heeft zijn aanvraag tot inschrijving ingediend op 17/10/2010, terwijl betrokkene op dat ogenblik niet meer toegelaten of gemachtigd was tot een verblijf. Het visum was maar geldig tot 14/09/2010, terwijl de aanvraag later werd ingediend, namelijk op 17/10/2010 (2)"*

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Uit onderstaand betoog kan afgeleid worden dat verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt wegens een gebrek aan belang.

Zij betoogt als volgt:

"A. Verzoeker heeft geen recht op verblijf. De beroepskaart van verzoeker is van rechtwege niet meer geldig. Verzoeker heeft geen belang bij huidig beroep.

"Verzoeker verklaart dat hij een zelfstandige ondernemer is en zich in België wenst te vestigen om hier een beroepsactiviteit uit te oefenen. Verzoeker wenst hiervoor op grond van artikel 9, tweede lid Vreemdelingenwet een machtiging te bekomen tot verblijf van meer dan drie maanden in België, meerbepaald op het grondgebied van verweerster. Nergens uit het administratief dossier valt echter af te leiden welke beroepsactiviteit verzoeker in werkelijkheid in concreto wenst uit te voeren. Verzoeker omschrijft zichzelf als een "zelfstandige ondernemer (in gebied ICT)" (stuk 12 administratief dossier), doch in het verzoekschrift wordt hierover geen enkele bijkomende bewijzen van effectieve uitoefening van dergelijke beroepsactiviteit aangebracht of aangetoond dat verzoeker reeds dezelfde activiteit heeft uitgevoerd in zijn professioneel verleden of minstens hiervoor de nodige diploma's heeft behaald om dit te staven.

Verzoeker legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat deze verklaring overeenkomst met de werkelijkheid, laat staan met zijn professionele achtergrond of toekomstplannen. Indien verzoeker een zelfstandige ondernemer is in het gebied ICT, zoals hij beweert te zijn, en dit beroep hier wenst uit te oefenen kan er alleen maar van worden uitgegaan dat verzoeker meteen het nodige zou doen om zichzelf te regulariseren vanaf zijn moment van aankomst in België. Als zelfstandige ondernemer is verzoeker zich ongetwijfeld bewust van de implicaties van illegaal verblijf in België waaronder het vervallen van de beroepskaart en dan ook van de onmogelijkheid om zijn beroepsactiviteiten verder te kunnen uit te oefenen.

Artikel 4 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen bepaalt immers het volgende:

dLL 4_. § 1. De beroepskaart mag slechts worden afgegeven aan de vreemdeling die vergunning verkregen heeft om in België te verblijven of er zich te vestigen.

§ 2. Indien het recht tot verblijf of vestiging van de vreemdeling onderworpen is aan een vergunning, moet hij zijn aanvraag om een beroepskaart tegelijk met de aanvraag om de vergunning indienen.

§ 3. De intrekking van de verblijfs- of vestigingsvergunning maakt van rechtwege een einde aan de geldigheid van de beroepskaart. "

Het doel van de wetgeving betreffende de beroepskaart is immers gericht op het vinden tussen enerzijds de verwachtingen van de vreemdelingen die in België een zelfstandige activiteit wensen uit te oefenen en anderzijds de economische, sociale en culturele belangen van het land.

De criteria tot de toekenning van een beroepskaart zijn drievoudig:

- Recht op verblijf.*

Verzoeker heeft thans geen recht op verblijf meer, daar zijn visum vervallen is op 14 september 2010. Verzoeker voldoet dan ook niet meer aan de eerste vereiste om te genieten van het recht om een beroep uit te oefenen in België, daar zijn beroepskaart van rechtwege niet meer geldig is, conform artikel 4 §3 van de wet van 19 februari 1965.

De beroepskaart is dan ook zonder nut geworden voor verzoeker.

Verzoeker heeft dan ook geen enkel belang bij huidige procedure, daar hij momenteel geen aanvraag kan indienen bij verweerster in het kader van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet daar hij niet beschikt over een geldig visum en een nuttige beroepskaart. Niets staat verzoeker echter in de weg opnieuw een visumaanvraag in te dienen, om nadien middels een geldig visum bij verweerster een aanvraag te kunnen indienen voor een verblijf voor langer dan drie maanden. Wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteit der vreemdelingen, B.S. 26 februari 1965. Het is correct dat op de beroepskaart van verzoeker om in België een beroep te kunnen

uitoefenen als vreemdeling vermeld staat dat deze geldig is tot 26 februari 2012, doch is in eerste instantie geen verblijfsdocument. Dergelijk document is een louter een economische document afgeleverd door een Ondernemingsloket en geldt als eerste vereiste om in België een beroep te kunnen uitoefenen. Dergelijk document is geen verblijfsdocument en wordt enkel opgesteld om mogelijks de uitoefening van een professionele activiteit te kunnen koppelen aan verblijf in België. Niets belet verzoeker immers om zijn beroepsactiviteit vanuit het buitenland uit te oefenen. Indien verzoeker aan zijn professionele uitoefening een verblijf in België wenst te koppelen, dient hij zich met een geldig verblijfsdocument naar verweerster te wenden in de vorm van een geldig visum. In tweede instantie is deze beroepskaart thans niet meer geldig, daar het enige verblijfsrecht van verzoeker (visum D) vervallen is. Ondergeschied kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker enkel en alleen een huurovereenkomst neerlegt als bewijs van woonst op het grondgebied van verweerster, opgesteld en ondertekend door verzoeker d.d. 14 oktober 2010 (stuk 10 administratief dossier), zijnde afgesloten een maand na het vervallen van het visum van verzoeker. Een huurovereenkomst is geen geldend bewijs van effectief verblijf, doch louter en alleen een overeenkomst met een derde en kan dan ook hoogstens gelden als indicatie van verblijf. De bevoegdheid van verweerster wordt dan ook geenszins aangetoond door verzoeker.

- Het naleven van de reglementaire verplichtingen, in het bijzonder deze die betrekking hebben op de activiteit; Uit de gegevens van de Kruispuntbank van Ondernemingen blijkt dat verzoeker nadat zijn visum vervallen was en dan ook geen recht op verblijf meer had in België en dus vanuit de illegaliteit nog handelingen heeft gesteld in zijn functie van zaakvoerder, welke hij gelet op de wet van 19 februari 1965 niet meer mocht uitoefenen daar zijn beroepskaart van rechtswege ingetrokken is ten gevolge van de intrekking van de verblijfsvergunning. Verzoeker had immers slechts maar een verblijfstitel op grond van zijn visum, welke vervallen is op 14 september 2010.
- Het belang van het project voor België; dit belang wordt beoordeeld in termen van economisch nut, zijnde: het beantwoorden aan een economische behoefte, het scheppen van werkgelegenheid, nuttige investeringen, de economische weerslag op de ondernemingen in België, het bevorderen van de export, vernieuwende of gespecialiseerde activiteit.”

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een visum type D ontvangen heeft op grond van een beroepskaart. Deze beroepskaart voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift (stuk 5) en voegt verwerende partij eveneens bij haar nota (stuk 5). Hieruit blijkt dat de beroepskaart geldig is van 27 mei 2010 tot 26 mei 2012. Verwerende partij uit twijfels over de zelfstandige activiteit die verzoeker in concreto wenst uit te oefenen maar deze zijn niet dienstig in onderhavige betwisting aangezien het voorwerp ervan niet de geldigheid van de zelfstandige activiteit die verzoeker wenst uit te voeren betreft. De Raad heeft hieromtrent ook geen rechtsmacht. Verwerende partij kan alleszins niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat de beroepskaart voor verzoeker “zonder nut geworden is “. Te dezen betreft het immers geen intrekking van een verblijfs- of vestigingsvergunning zoals vermeld in het door de verwerende partij geciteerde artikel 4 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen. Verwerende partij ontwikkelt een ganse redenering inzake criteria tot de toekenning van een beroepskaart en gaat er van uit dat verzoekers beroepskaart door zijn nalatig optreden inzake de aanvraag van een verblijfsvergunning, “van rechtswege niet meer geldig is” doch dit vindt geen steun in voormeld artikel 4 van de wet van 19 februari 1965.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt derhalve verworpen.

2.3. Voor zover uit het betoog van de verwerende partij inzake de huurovereenkomst van verzoeker van 14 oktober 2010 en de afsluitende zin “De bevoegdheid van verweerster wordt dan ook geenszins aangetoond door verzoeker” dient afgeleid te worden dat verwerende partij een exceptie van onbevoegdheid opwerpt en zich in deze geen verwerende partij acht, dient de Raad erop te wijzen dat de bestreden beslissing getroffen werd door R.V., waarnemend burgemeester van Antwerpen en zij te dezen derhalve wel degelijk de bevoegde verwerende partij is .

De exceptie van onbevoegdheid van de verwerende partij dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van het materieel motiveringsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker heeft ten eerste de aanvraag wel gedaan binnen de termijn van de geldigheid van zijn visum en dit op 2/08/2010 per gewone post. Ten tweede is de redenering van de gemeente verkeerd. De geldigheidsperiode van het visum dient enkel en alleen om het rijk binnen te komen binnen de geldigheidstermijn van die visum. De duur van het verblijf is onbeperkt geldig zolang verzoeker een beroepskaart kan voorleggen. Het is wettelijk gezien niet vereist dat hij zijn aanvraag inschrijving bij de gemeente zou doen binnen de geldigheidstermijn van zijn visum. Zo zou het volgens de redenering van verwerende partij in het geval van iemand die op de laatste nuttige dag van zijn visum het rijk binnenkomt, onmogelijk zijn om een inschrijvingsaanvraag te doen, hetgeen uiteraard niet kan.”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker beweert allereerst dat hij wel degelijk binnen de termijn van de geldigheid van zijn visum en dit per gewone post van 2 augustus 2010 zijn aanvraag heeft ingediend bij verweerster.

Losstaand van het feit dat deze stelling manifest in strijd is met het administratief dossier en met de eigen verklaringen van verzoeker, geeft verzoeker hier middels het verzoekschrift aan zich bewust te zijn van de verplichting om zich binnen de geldigheidsperiode van zijn visum te laten registreren, quod non.

Er wordt dan ook geen schending van de materiële motiveringsverplichting aangetoond.

Verzoeker verandert dan plots het geweer van schouder door te stellen dat de geldigheidsperiode van het visum geen verplichting is om zijn aanvraag binnen deze periode. Verzoeker stelt dat het verblijf onbeperkt is zolang verzoeker een beroepskaart kan voorleggen.

Dit is niet correct.

Zoals reeds eerder gesteld is een beroepskaart louter een economisch document. Indien verzoeker hieraan een verblijf wenst te koppelen, dient hij zich te wenden tot de gemeente waar hij effectief verblijft binnen de geldigheidsperiode van zijn visum D, tezamen met zijn beroepskaart.

Verzoeker heeft nagelaten dit te doen. De beroepskaart is dan ook nutteloos geworden voor verzoeker. Het middel is ongegrond.”

3.3. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker citeert de betrokken bepaling en betoogt vervolgens als volgt:

“Volgens dit artikel moest verwerende partij na de woonstcontrole verzoeker inschrijven in het Vreemdelingenregister. De motivering “De betrokkene heeft zijn aanvraag tot inschrijving ingediend op 17/10/2010, terwijl betrokkene op dat ogenblik niet meer toegelaten of gemachtigd was tot een verblijf. Het visum was maar geldig tot 14/09/2010, terwijl de aanvraag later werd ingediend, namelijk op 17/10/2010” is verkeerd.

De geldigheidsperiode van de visum dient enkel en alleen om het rijk binnen te komen binnen de geldigheidstermijn van die visum.

De duur van het verblijf is onbeperkt geldig zolang verzoeker een beroepskaart kan voorleggen. Bij de duur van het verblijf staat “xxx” vermeld in het paspoort, juist omdat het niet geweten is hoe lang verzoeker zijn beroepskaart zal kunnen verlengen.

Het is wettelijk gezien niet vereist dat hij zijn aanvraag inschrijving bij de gemeente zou doen binnen de geldigheidstermijn van zijn visum. Verzoeker dient enkel het land binnen te komen binnen de termijn van zijn visum.

Zo zou het volgens de redenering van verwerende partij in het geval van iemand die op de laatste nuttige dag van zijn visum het rijk binnenkomt, onmogelijk zijn om een inschrijvingsaanvraag te doen, hetgeen uiteraard niet kan.”

3.4. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich niet bevindt in de voorwaarden gesteld in artikel 25/2 van het aangehaalde Koninklijk Besluit.

Verzoeker was op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende (17 oktober 2010) immers niet meer gemachtigd tot verblijf in België.

Verweerster heeft dan ook de aanvraag van verzoeker niet in ontvangst kunnen nemen. Indien verweerster deze aanvraag wel had in ontvangst genomen had zij immers zelf de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het KB geschonden.

Louter en alleen indien verweerster vaststelt dat een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden wordt vergezeld door een document waaruit blijkt dat verzoeker gemachtigd is tot verblijf, kon verzoeker een aanvraag indienen op de plaats waar hij effectief verblijf heeft.

Verweerster kon dan ook geen bijlage 40 afleveren, daar verzoeker niet gemachtigd was tot verblijf. De beroepskaart is een louter economisch document en geen machtiging tot verblijf. Door het niet tijdig aanvragen van een machtiging van verblijf, is deze beroepskaart nutteloos geworden voor verzoeker. Het middel is ongegrond."

3.5. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. Bij het verzoekschrift wordt gevoegd, een duidelijk leesbare kopie van de visumsticker die in verzoekers paspoort werd aangebracht (stuk 4). Hieruit blijkt dat de Belgische ambassade te 's Gravenhaege op 14 juni 2010 aan verzoeker een visum type D, meerdere binnenkomsten, afleverde, met de vermeldingen "BNL2" en "B15", geldig tot 14 september 2010.

Uit de omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum D of een machtiging tot voorlopig verblijf (B.S., 11-10-2005), blijkt dat de vermelding "BNL2" staat voor "ambtshalve afgeleverd visum" en de vermelding "B15" staat voor "artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980- verblijf beperkt tot de duur van de beroepskaart".

3.8. Gelet op de hoger vernoemde vermeldingen die voorkomen op verzoekers visumsticker dient er van uit gegaan te worden dat verzoeker beschikte over een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, die hij heeft verkregen in het buitenland.

Artikel 12, eerste en vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende:

"De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, wordt door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in het vreemdelingenregister ingeschreven.

(...)

De aanvraag tot inschrijving moet door de vreemdeling ingediend worden binnen acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen indien hij de machtiging tot verblijf in het buitenland heeft verkregen of indien het recht op verblijf aan hem werd toegekend in het buitenland. Zij moet worden ingediend binnen acht werkdagen na de ontvangst van die machtiging of toelating, indien deze in het Rijk werd verkregen of toegekend."

3.9. Zelfs indien verzoekers stelling gevolgd wordt dat hij reeds op 6 juli 2010 het Rijk is binnengekomen (zie stukken 2 en 3 gevoegd bij het verzoekschrift en stukken 11 en 14 gevoegd bij de nota met opmerkingen) dient te worden geduïd dat uit artikel 12, vierde lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoeker zich ten laatste op 14 juli 2010 diende aan te melden om een aanvraag tot inschrijving in het vreemdelingenregister in te dienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Noch uit de bijlagen gevoegd bij het verzoekschrift noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdig een dergelijke aanvraag gericht heeft tot het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Artikel 12 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 25 van het Vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen toepassing in casu.

3.10. Gelet op het gestelde in punt 3.9. dient bekeken te worden of verzoekers geval binnen het toepassingsgebied van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit valt. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoonst :

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst

van vrijstelling van deze verplichting of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.

§ 2. Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 1°, vervult, en indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, kent de burgemeester of zijn gemachtigde de machtiging tot beperkt verblijf toe aan de vreemdeling, schrijft het gemeentebestuur hem in het vreemdelingenregister in en overhandigt het een bewijs van inschrijving in dit register, of, indien de vreemdeling reeds houder is van een dergelijk bewijs, brengt het gemeentebestuur hem op de hoogte van de beslissing.

In het andere geval beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een document overeenkomstig het model opgenomen in bijlage 40. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister. (...)"

3.11. Artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit werd ingesteld met het oog op vreemdelingen die reeds op legale en regelmatige wijze in het Rijk verblijven en een statuutswijziging willen bekomen van kort verblijf naar een lang verblijf of van één type van lang verblijf naar een ander type van lang verblijf. Dit werd aangekondigd in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet: *"Bij wijze van antwoord op de opmerking van de Raad van State, die stelt dat de ontwerpbeplanning geen einde maakt aan de juridische onzekerheid die zou voortvloeien uit de aanneming van omzendbrieven die tot doel hebben om de bevoegdheid tot beoordeling van de minister of diens gemachtigde met betrekking tot de buitengewone omstandigheden die het mogelijk maken om vanop het Belgisch grondgebied een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in te dienen, beter af te bakenen, zal in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 worden voorzien dat de «technische» aanvraag voor een machtiging tot verblijf, dit wil zeggen de aanvraag waarvoor de bevoegdheid tot beoordeling door de minister of diens gemachtigde formeel afgebakend is (student, werknemer met een arbeidskaart of een beroepskaart, PECO-onderdaan die een zelfstandige activiteit uitoefent), op basis van artikel 9, tweede lid, van de wet op het Belgisch grondgebied kan worden ingediend, voor zover het verblijf van de aanvrager in België regelmatig is en de voorwaarden voor het bekomen van een machtiging tot verblijf vervuld zijn."* (Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p.34).

3.12. De betrokken vreemdelingen moeten niet enkel gemachtigd zijn tot een verblijf in het Rijk voor maximaal drie maanden of meer dan drie maanden, zij dienen ook regelmatig te verblijven op het grondgebied, wat een verblijfsvergunning veronderstelt, hetzij een aankomstverklaring, hetzij een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister (B.I.V.R.). Dit komt ook tot uiting in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 04-07-2007) die het volgende stelt:

"Het nieuwe artikel 25/2 bepaalt dat de aanvraag bij de gemeente van verblijf kan ingediend worden indien de vreemdeling voldoet aan de twee volgende voorwaarden.

a) *De vreemdeling dient op het moment van de aanvraag reeds gemachtigd of toegelaten te zijn tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig titel I, hoofdstuk II van de wet van 1980, of van meer dan drie maanden.*

Het kort verblijf van maximaal drie maanden kan aangetoond worden door middel van ofwel een geldige aankomstverklaring, ofwel een geldig nationaal paspoort met binnenkomststempel, of desgevallend voorzien van een geldig visum. Voor onderdanen van de Europese Unie volstaat een identiteitskaart (cf. bijlage 2 van het koninklijk besluit van 1981).

Het lang verblijf van meer dan drie maanden kan aangetoond worden door middel van een geldig bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR). "

3.13. Te dezen dient er van uit gegaan te worden dat het visum type D dat verzoeker ontving tegelijk geldt als een visum type C, dat een kort verblijf toelaat. De geldigheidsduur van het visum dat is uitgereikt voor drie maanden is daarvan een indicatie evenals het gegeven dat het visum werd uitgereikt voor meerdere binnenkomsten. Dit blijkt ook uit artikel 21, 2 bis van de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen van 19 juni 1990 en artikel 5 b) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 (562/2006/EG) tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex). Blijkens het gestelde in de voormelde omzendbrief van 21 juni 2007 kan dus ook een aanvraag in aanmerking komen wanneer men nog beschikt over een geldig visum. Dit komt ook tot uiting in artikel 18 van de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen van 19 juni 1990 dat stelt: *“Visa voor een verblijf van langere duur hebben een geldigheidsduur van ten hoogste één jaar. Indien een lidstaat een vreemdeling toestaat meer dan één jaar in bedoelde lidstaat te verblijven, wordt het visum voor een verblijf van langere duur voor het verstrijken van de geldigheidsduur vervangen door een verblijfstitel”*. Toegepast op verzoeker betekent dit dat hij kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 25/2, §1, a) van het Vreemdelingenbesluit indien hij een aanvraag indient tijdens de geldigheidsduur van zijn visum, ten laatste op 14 september 2010.

3.14. Kernvraag in onderliggende betwisting is of verzoeker zijn *“aanvraag inschrijving”* richtte tot de stad Antwerpen op 2 augustus 2010 zoals verzoeker beweert of op 17 oktober 2010 zoals de verwerende partij voorhoudt.

3.15. Ten eerste merkt de Raad op dat de bestreden beslissing gewag maakt van een aanvraag die verzoeker zou ingediend hebben op 27 november 2010. Verwerende partij stelt in haar nota zelf dat verzoeker op 17 oktober 2010 zijn *“aanvraag inschrijving”* richtte tot de stad Antwerpen. Deze datum figureert ook op stuk 1 gevoegd bij de nota van verwerende partij waarnaar ze verwijst en figureert ook tot tweemaal toe in fine van de bestreden beslissing. De Raad gaat er dan ook van uit dat de datum van 27 november 2010 een materiële vergissing betreft en dat 17 oktober 2010 bedoeld wordt. Dit wordt ter terechtzitting beaamd door beide partijen.

3.16. Verzoeker zet zijn bewering dat hij reeds op 2 augustus 2010 een *“aanvraag inschrijving”* richtte tot de verwerende partij, kracht bij door te verwijzen naar de stukken 2, 3 en 6 gevoegd bij zijn verzoekschrift. De stukken 2 en 3 betreffen een e-mailbericht van 21 december 2010 en een brief van 21 december 2010 opgesteld door de raadsman van verzoeker en gericht aan respectievelijk de stad Antwerpen, dienst inschrijvingen en de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Deze stukken maken op een indirecte wijze gewag van een aanvraag inschrijving die door verzoeker zou zijn ingediend op 2 augustus 2010. Zij kunnen op zich dan ook niet aantonen dat er wel degelijk een aanvraag inschrijving werd ingediend op 2 augustus 2010.

3.17. Stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift vormt een deel van een inlichtingenblad dat zou ingevuld zijn op 2 augustus 2010. Dit stuk stemt overeen met stuk 12 gevoegd bij de nota van de verwerende partij. Het betreft een manueel door verzoeker ingevuld *“inlichtingenblad”* waarop staat *“Ingevuld terug te sturen naar Stad Antwerpen, Postbus 593, 2000 Antwerpen”*. Hierin werd ondermeer onder de rubriek *“datum van binnenkomst”* ingevuld: *“in België: 06/07/210 (...)”*; *reden van uw verblijf in België: zelfstandige in België; voorgenomen duur van uw verblijf: twee jaar (...)* en onder de rubriek *“bent u in het bezit van”* werd *“een paspoort”, “een identiteitskaart”, “een visum”* en *“type D”* ingevuld. Onderaan het inlichtingenblad figureert naast de handtekening van verzoeker, de datum, namelijk *“02-08-2010”*.

3.18. Blijkens stuk 1 gevoegd bij de nota van de verwerende partij dat overeenstemt met stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift, verstuurde verzoeker op elektronische wijze op 17 oktober 2010 succesvol een formulier *“Inschrijving nieuwkomer in België”*. Op dit formulier vulde verzoeker zijn basisgegevens in, en vulde hij bij de rubriek *“reden van verblijf”* in *“zelfstandige in België”*. Op het formulier staat het volgende vermeld: *“Hierna wordt u door het Centraal loket gecontacteerd voor een afspraak of de vraag bijkomende documenten op te sturen. Documenten nodig bij uw aanvraag kan u best al direct overmaken aan de dienst ofwel per post naar Postbus 693, 2000 Antwerpen of gescand per mail naar (...)”*. Blijkens stuk 2 gevoegd bij de nota van de verwerende partij verzond verzoeker op 21 oktober 2010 op elektronische wijze de stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag naar de verwerende partij. Dit ging gepaard met een e-mailbericht van 21 oktober 2010 waarin verzoeker het volgende meldde aan de verwerende partij: *“Ik ben een zelfstandige ondernemer en een nieuwkomer in België en voor mijn verblijfsdocument in orde te maken, heb ik op 17 oktober 2010 via internet een aanvraag voor inschrijving bij het Centraal Loket Inschrijvingen van District Antwerpen ingediend. Hierbij stuur ik u alle benodigde bewijzen voor deze procedure verder te zetten en mijn aanvraag af te ronden (...)”*.

Verzoeker maakt dus geen gewag van een eerdere aanvraag tot inschrijving die hij zou ingediend hebben op 2 augustus 2010. Het is pas op 3 december 2010 dat verzoeker in een e-mailbericht gericht aan de verwerende partij gewag maakt van een eerdere aanvraag tot inschrijving van 2 augustus 2010 en hiervan een kopie verstuurt naar de verwerende partij (stuk 12 gevoegd bij de nota van de verwerende partij). Het in punt 3.17 vermelde stuk werd manueel ingevuld. Dit stuk werd voor de datum van 3 december 2010 niet bij de verwerende partij geregistreerd. Verzoeker die in deze de bewijslast draagt, maakt geen kopie van een enveloppe of een verzendingsbewijs van een aangetekend schrijven over waaruit blijkt dat de manueel ingevulde aanvraag tot inschrijving wel degelijk verzonden werd op 2 augustus 2010. Verder merkt de Raad net als de verwerende partij op dat verzoeker ook tegenstrijdige informatie verstrekt over een andere datum, namelijk de datum van binnenkomst in België. In zijn op elektronisch wijze verstuurde aanvraag tot inschrijving van 21 oktober 2010 stelt hij dat op 9 september 2010 België is binnengekomen, terwijl in een e-mailbericht van 3 december 2010 (stuk 14 gevoegd bij de nota van de verwerende partij) en in e-mailberichten van 21 december 2010 en een brief van 21 december 2010 opgesteld door de raadsman van verzoeker en gericht aan respectievelijk de stad Antwerpen, dienst inschrijvingen en de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (zie stukken 2 en 3 bij het verzoekschrift en stukken 11 en 14 gevoegd bij de nota met opmerkingen) dan weer gesteld wordt dat hij op 6 juli 2010 het Rijk is binnengekomen. De Raad dient, gelet op het feit dat de bewijslast in deze bij verzoeker ligt en gelet op de elementen die het dossier van verzoeker kenmerken, namelijk dat hij pas op 3 december 2010 gewag maakt van een eerdere aanvraag tot inschrijving op 2 augustus 2010 en zelf mist spuit over kerndata, te concluderen dat verwerende partij er in deze mocht van uitgaan dat verzoeker slechts op 17 oktober 2010 een aanvraag inschrijving gericht heeft tot de verwerende partij.

3.19. Aangezien aangenomen dient te worden dat verzoeker slechts op 17 oktober 2010 een aanvraag inschrijving indiende bij de verwerende partij dient geconcludeerd te worden dat verzoeker zijn aanvraag indiende na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum type D. Verzoeker vervult niet de voorwaarden zoals vermeld in artikel 25/2, §1 a) van het Vreemdelingenbesluit en de verwerende partij trof dan ook terecht op grond van artikel 25/2, §2, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing in het licht van voormelde bepaling is blijkens de stukken van het administratief dossier deugdelijk en pertinent. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat in deze enkel de geldige beroepskaart van doorslaggevend belang is. Verzoekers stelling zou erop neerkomen dat het hem vrijstaat tijdens de geldigheidsduur van het visum België binnen te komen en tot 26 mei 2012 te mogen wachten alvorens een verblijfvergunning aan te vragen. Deze overtuiging vindt echter nergens steun, noch in artikel 12 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 25 van het Vreemdelingenbesluit noch in artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit. Waar verzoeker er ten slotte nog op wijst dat de vermelding "XXX" op de visumsticker erop wijst dat de duur van het verblijf onbepaald geldig is zolang hij een beroepskaart kan voorleggen, dient de Raad op te merken dat de gezamenlijke vermeldingen aangebracht op verzoekers visumsticker inhouden dat verzoeker gemachtigd werd tot een verblijf van lange duur, beperkt tot de geldigheid van de beroepskaart en dat hij van dit visum gebruik dient te maken tussen 14 juni 2010 en 14 september 2010 en dat hij tijdens de geldigheidsduur van het visum meerdere keren het Belgisch grondgebied kan betreden voor een kort verblijf. Verzoekers lezing van de visumsticker is derhalve correct, maar de afgifte van een visumsticker met deze vermeldingen is in de huidige stand van de wetgeving geen verblijfsvergunning vervangend document.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

Dit laat onverlet de mogelijkheden voor verzoeker om gebruik te maken van andere bepalingen van de Vreemdelingenwet zoals gesuggereerd in het e-mailbericht van de stad Antwerpen van 14 december 2010 (stuk 1 gevoegd bij het verzoekschrift).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA